

אהבת הסולדת

אני יושב לי על סיפונה של נבכה, המובילה אנשים רבים לכל מיני מקומות בכל מיני שליחויות. על ידי יושבת אמת אחת עם דני שלה.

- דני, תאכל! - היא אומרת לו - תראה כמה שהיא יפה!
- לארצה - אומר דני - היס מחורבן!
- דני'לה, תאכל, תראה איזה קצין נחמד!
- לארצה - אומר דני - גם כן קצין!

האמת היתה כבר מיואשת לגמרי. היא הביטה סביבה לבקש עזרה, אך סביבה היה רק ים ועוד פעם ים. שום דבר. אך לפתע נהרו פניה, והיא אמרה: דני, אם לא תאכל, אז אני אחזיר אותך תיכף ומיד לישראל!

דני בלע את כל האוכל בבת אחת.

אוצר ברומא

הגברת ג אינה צעירה. יפה או מושכת, או חביבה. לעומת זאת היא לא צעירה ביותר, שמנה, מכוערת למדי לפי קנה-המידה הישראלי, ולא כל שכן לפי קנה המידה הרומאי, ופרצופה אינו מביע חביבות ואינו שופע חן באופן מיוחד. פגשתי אותה בגינת אחד מבתי המלון ברומא, זוללת שטיק בכל פה.

מיד אפשר היה להכיר בה שהיא ישראלית, שכן דיברה בקול רם שהלך מקצה הגינה ועד קצה, עם חברתה לשולחן. היא דיברה עברית, אך לא חשתי כל שמחה בלבי לשמע שפתיה. כאשר גמרה לאכול, הוסיפה יד אל אר-

נקת לשלם, אך רב המלצרים תקו דים אותה בזריות, ובחיוך הודיע לה כי משהו כבר שילם בעדה. הגברת ג עיקמה את פיה בתמרון, אך לא נראתה מופתעת ביותר.

סיפור חייה של הגברת ג. הוא פשוט ביותר. היא עובדת במשרד האוצר, ומדי שנה בשנה היא עורכת רכוש טיול פרטי לחוץ לארץ. הסתת כלתי בדרוכן שלה - 6 פעמים באנגליה, 4 בצרפת, ובכלל ככר לא נשאר בו דפים נקיים. בצרפת יהיה עליה להוסיף דפים חדשים לדרוכן.

חשתי קנאה עצומה. רציתי לדעת כיצד מסתדרת פקידה פשוטה, שמנה ומכוערת לנסות מדי שנה בשנה לראות את העולם. היא הסבירה לי בחיוך: עד קפריסין נסעתי חייני בספיפרים אייר ליינ, מקפריסין נסעתי תי חניס עד רומא במטוס של לא.

מדי שנה אטום חניס לשוייץ בסויס אייר, משוייץ לפאריס אטום חניס באייר פרנס, מצרפת לאנגליה אטום חניס בב.א.איי.סי, ומשם לבויסל חניס בסבנה.

- איך את מצליחה לסדר את כל זה? - שאלתי. הגברת ג. חייכה: אל תשאל שאלות, ולא יענו לך בשקרים, כך אומר הפתגם האנגלי!

לא שאלתי יותר שאלות, כי לא הייתי מעוניין בשקרים המוכרים כה מהבית. אולי קיבלה את הכרטיסים בירושה? אבל עוד דבר אחד רציתי לדעת: כיצד היא חושבת לחזור לארץ. התשובה על כך היתה פשוט טה: יש לי חתיך באל-על.

הסתכלתי בה שוב, והתחלתי להיבין את אותו חתיך. כדאי לו להסתכן, ובלבד להשתחרר לחדשים. אבל מה יעשה האוצר בלעדיו?

לאסון חלה על הקלוב, ולורוק קרובן כל שהיא לפה הפעור של ההיסטוריה הציבורית.

מהומה בלול. השבוע עוד היו הגיבלות אלה במלוא תוקפם. אסור היה למוסדי הקלוב לצאת מתחום שדה-התעופה. דבר שמנע פעולת-הדרכה רצינית. הטיסה הנמוכה נאסרה בכלל - דבר המסכן באופן רציני את בטחון הציבור, כי טייס שאינו יודע כיצד לנהוג כשמטוסו מאבד גובה, הוא סכנה ציבורית.

אמל אחד הטייסים המכובדים ביותר ב"ארץ": זוהי גישה של תרנגולת. כשבלול קורה משהו, או כל התרנגולות רצות...

גראה כי דוד הכהן מעריך ביותר את חשיבותן הבינלאומית של מדינות קולומבו מדינות אנטי-קומוניסטיות, הרואות במערב גוש אנטי-אסאתי ומוכנות לשיתוף-פעולה מסוייג עם סין העממית. אולם למעשה יבוא הכהן אל המוכן, כי משרד-החוץ כבר קיבל החלטות בקשר לעמדת ישראל כלפי כמה בעיות שיועלו בעצרת. בין הבעיות:

● סין העממית. הוחלט להמשיך לפי עול למען כינון יחסים דיפלומטיים עם סין העממית, בהתאם לעקרון האומר: "ישראל מוכנה לקשור קשרים עם כל מדינה... ללא הבדל משטרה הפנימי". המשלחת הישראלית תימנע מהצבעה בשאלת קבלת סין העממית לא"ם. אולם אם הבריטים יעלו את הצעתם לתת למרמרווה יצוג ריבוני בא"ם ולמסור את מקומה של סין לסיין העממית, יתכן כי הישראלים יצטרפו להצעה.

● קוריאה. בעיית קוריאה הינה מסור בכת יותר מנקודת-מבט ישראלית. המצב בקוריאה דומה מבחינה מסויימת למצב יש-ראל: גם שם הושגה שביתת-נשק מבלי שיושג שלום. ישראל חייבת, כדי לא ליצור תקדים לגבי עצמה, לתמוך רק בהחלטות הקוראות לשיחות-שלום נוספות בין שני הצדדים, תימנע מהצבעה על כל החלטה הקוראת לאיחודה של קוריאה ברכיבים אחרות.

● קפריסין. בעייה אחרת, אשר גם בה יש משום תשלום חוב היסטורי של ישראל היא בעיית-קפריסין. ישראל לא תוכל להסכים בשום פנים לטענת הבריטים כי בעיית-קפריסין היא בעייה פנימית של ה-אימפריה הבריטית. אילו הסכימה לדעה זו לא היה מקום, בשעתו, ללון גם על הקמת מדינת-ישראל.

* הודו, צ'יילון, ברומא, אינדונזיה, פקיסטן.

האם הפסיקה צרפת את הטייס אחרי ש-קרה אסון לאירון אייר-פראנס?

מצב-הרוח הכללי השתקף בפרשה אחת: אנשי הקלוב בתל-אביב ביקשו לשנות את כיוון ההמראה, כדי שלא יצטרכו לעבור מעל לבתי-העיר. למחרת האסון, והופעת רשמית של עורך דבר בה התלינן על ה-רעש, אושרה הבקשה. כעבור יום התערב מוסד אחר, שטען כי הדבר מפריע לטייסים הרגילים לכיוון ההמראה ההפוך. ההוראה בוטלה, והחזרה על כנה, בוטלה שוב, ו-חוזר חלילה.

העסקלף הוא חיה מעניינת. אך אין הוא סמל מתאים לרצון האזרחי של מדינת ישראל.

מדיניות

עצרת נעימה

אנשי משרד-החוץ נשמו לרווחה, שעה שנתכנסו השבוע לדון בעמדה, אשר תהיה קוט משלחת ישראל בעצרת א"ם, שתיפתח בשבוע הבא: תהיה זו העצרת הראשונה, המתכנסת מאז הקמת המדינה, אשר לא תעסק בבעיות ישראל-ערב. הסעיף היחיד, הנוגע לישראל בעקפין, הוא הדין וחשבון של סוכנות-הסעד והתעסוקה לפליטים הערביים.

אולם יחד עם זה הכיר משרד-החוץ כי עובדה כי ישראל הינה חברה שותף-זכויות בא"ם, חייבת לתת את דעתה על בעיות בינלאומיות שונות, שיועלו בעצרת. על כך הוחלט הפעם לשגר משלחת מוגברת, ל-צדף אליה את ח"כ יוהר הררי ואת ציר ישראל בבורמה, דוד הכהן, שהצליח תוך זמן קצר לקשור קשרים מצויינים בכמה ממרכזי המזרח-הרחוק.

הסכין המשולטת מאת א.א.איי.סי

שחרירזדה ברומא

המאוחדת באמריקה. הוא נתן לה סטיפנדיה ללמוד באיטליה. אבל היתה גם אשה אחת, לא חשוב מה שמה. היא עובדת באיזושהו מוסד אמריקאי התומך בכל מיני ישראלים מוכשרים, והיא החליטה שצעה פראית כמו שחרירזדה אינה יכולה לצאת לאירופה לבדה, מפני שבגור אירופה עלולים להבהל ממנה. היא זקוקה לאדם תרבותי שילווה אותה ויודריך אותה בכל צעדיה. האדם התרבותי הנ"ל נמצא לאחר חיפושים רבים, הוא היה אותה אשה. היא לקחה את שחרירזדה לרומא, ועשתה חיים בכסף שרודולף זונגברון הקציב ללי מודי הזמרה של שחרירזדה. אחר כך היא חזרה והשאירה את שחרירזדה כמעט ללא פרוטה.

זמרת שחרירזדה

כמו כן שחינית, רקדנית, כוכבת

ספורטאית. רוכבת. שחינית

אבל לשחרירזדה זה לא היה איכפת כלל וכלל. היא ספורטאית, רוכבת, שחינית, רקדנית. היא הלכה לאולפני צינה-צ'יטה, ולאולפני טיטוס ברומא, ושם שימשה בתור מחליפה לכוכבות האיטלקיות בסצנות מסור כנות של רכיבה ושחייה. רקדה ואף לימדה ריקודים מזרחיים. כך עשתה למשל בסרט אייזה, שאותו ראינו כולנו בישראל, ובעוד הרבה סרטים אחרים.

ואז הופיעה ברומא הגב' עדה סירני. היא שמעה את זמרתה של שחרירזדה. לאחר זאת שמע אותה מנצח האופרה ברומא, מאסטרו סן-פאולי. הוא הזמין את שזר ריזדה לשיר עוד בעונת-הקייץ, בהצגות המתקיימות תחת כיפת השמים במרחצאות קרקאללה. אך לא נותר זמן מספיק לחזרות. על כן הוסכם והוחלט שהיא תשיר בעונת החורף, על הבמה המפוארת של התיאטרון דל-אופרה. וזהו הסיפור על שחרירזדה - אלף לילה ולילה.

אגב, היא תבוא כמובן לישראל. שם ביתה, שם יש לה הרבה ידידים. והואיל והיא עדיין אידיאליסטית, כפי שהיא טוענת בעצמה, היא מתכוונת לקחת את כל ידידיה על חשבונה לטיול בעולם הרחב. מי יתנני ידני לשחרירזדה.

הרבה ישראלים נסעו לנכר לנסות את מזלם. בדרך כלל הקדימו לצאתם קול עזרת-תורעה, אחר חזרו ארצה בקול עזרת-חלושה. אחרים מהם הצליחו לעשות קריירה בארץ לאור העובדה שהיו בחוץ-לארץ. אולם סיפורו של איש מהם אינו דומה לסיפוריה של שחרירזדה, הנערה הישראלית העומדת לשיר בקרוב את תפקידה של אייזה באופרה אייזה לורדי עם האופרה ברומא.

שחרירזדה הנה נערה פרסית, שהגיעה ארצה ב-1947 עם עליית-הנוער מטהרן, והצטרפה מיד עם בואה לפלמ"ח. שחרירזדה אינו כינוי של חיבה שהאצילו לה החברה, כפי שחשבתי גם אני, אלא שמה האמיתי. כאשר ספרה לי רות שפירא ברומא על הנערה הצנועה הזאת העומדת לשיר עם אחת האופרות הטובות והמפוארות בעולם, לא יכולתי להאמין למשמע-אוזני, והלכתי לראות אותה. הסיפור ששמעתי מפיה דומה בכל לספוריה של סינדורה. אלא שתחת להנשא לנסיך, היא תשיר את אייזה.

"שלום", שמעתי קול נעים בעברית. לאחר שטיפסתי במדרגות בויא-צ'ימבואה מס' 5, ונערה שחומת עור ששערה השחור והארוך גזור לפי האפנה המצרית העתיקה מלפני 4000 שנה קידמה את פני עם סס של פירות. עד שגמרתי לאכול חמישה אנשים, שלושה אפרסקי-ענק ושתי תאנים, שמעתי הכל.

נסיך הסגנית

ובכן, שחרירזדה היא יתומה מאב ומאם. את הוריה לא ראתה מעולם. אין לה נפש קרובה בעולם, אך יש לה הרבה ידידים. היא שרתה בזמן הקרבות כנהגת בשירות העולות ירושלימה. היא נפצעה בורועה. לאחר זאת ירדה לנגב, ושרתה בחטיבת דגנב, היתה מביאה במכוניתה מים אוכל למשלטים. יום אחד הגיעה לבאר-ישבע, פרועה ועייפה, ומישהו ערך שם מסיבה של החברה. כמובן שהזמינו את שחרירזדה, כי הכל אהבו אותה, מפני שהיא באמת